

טיפול שיגרת

על מעורבות עדי אמוראי, סגן שר האוצר, בפעילות איש-הכספים דויד בלאס במניות בנק הספנות (העולם הזה 12.6).
 בכתבה פיצוץ בקיבוץ התייחסתם למעורבותו של סגן שר-האוצר, עדי אמוראי, בנושא. אבקש להפנות את תשומת-ליבכם להתכתבות בין סגן-השר לממונה על שוק-ההון באוצר, המורכב כיהן טיפול שיגרת לחלוטין, במסגרת תפקידו כסגן-שר.
 (עם קבלת מיכתבו של רואה-השבון מבני ברק בעניין ההנפקה הפרטית בבנק הספנות, פנה סגן-השר לממונה על שוק-ההון יהודה רדורי

חאסטי אליאסד
 גם לא אוהב-ישמעאל

הכפוף לו, ביקש הסברים והריץ מייד מיכתבי הסקר לאותו רואה-השבון. במיכתב נאמר כי המורה נעשה הכל כדי למנוע פגיעה באיניטרס ציבור המשקיעים ולהבטיח מיסחר תקין בכורסה).

אריאלה רבדל, דוברת משרד-האוצר, ירושלים

בנפול אויבך, אל תשמח

על התכונה, בנוסח העולם הבא, לקראת מותו האפשרי של נשיא סוריה, חאפטי אליאסד (העולם הזה 12.6).
 נכון שחאפטי אליאסד הוא, אם לנקוט לשון

של המעטה, אדם לא סימפאתי. הוא בוודאי לא אוהב ישראל, ולעיתים קרובות אני מגיע למסי קנה שהוא גם אוהב ישמעאל קטן מאוד. אבל, ככל זאת, אפילו במדור הומוריסטי כמו העולם הבא, להשחית סכינים ולצפות חדרוה למותו של אדם, שבין השאר הוא די ידוע-חולי, זה קצת יותר מדי.

הלא כתוב אצלנו: בנפול אויבך, אל תשמח! שמואל פרושן, תל-אביב

33 שמות האל

עוד על גימטריות ומיספרים (העולם הזה 19.6).

כסוציולוג (ואנתרופולוג) בהשכלתי, אני מציע לא לזלזל יותר מדי באמונת-ההולות בגימטריה או בסתם מיספרי-מזל או מיספרים ייחודיים אחרים.

מדוע, למשל, אתם חושבים יש אצלנו, המוסלמים, במחורות-התפילה, המסבחה, 33 חרוזים (או כפולותיהם — 66 או 99)?

פשוט מאוד. כנגד 33 שמות-האל. והנהוג הוא שמי שמעביר את החרוזים בין אצבעותיו, מבטא תוך כדי הפעולה הזאת את שמות-האל ומהלל אותם. אחמד חוסיין, נצרת

תה מלוח

עוד על זיכרונות גולדה מאיר (העו-לם הזה 12.6 ואילך).

אם כל אחד, מג'ורג' בראון עד הנרי קיסינג'ר, מוזכר פיתאום כשבפיו סיפור על גולדה מאיר, אז גם אני בין המצ'ובתים:

לדעתי, הרבה מנתחיי-אופי של ראשה-המשלה היחידה ממין נקבה בתולדות ישראל התעלמו מעובדה מעניינת בתולדותיה, שמי יודע אם לא חרמה לציצוב אופיה המסויים מאוד.

אסי-הסכתא של גולדה, שעל שמה היא נקראה, היתה ידועה היטב בפנינסק, עיר-מגוריה, במינהג המשונה שהיה נקוט בידיה: היא מעולם לא שמה סוכר בתה שלה, אלא מלח. וההסכר המקורי שלה לתה המלוח היה: אני מבקשת לקחת עימי, לעולם הבא, את הטעם המלוח של הגלות.

נו, עם אסי-סכתא שכזאת...

אמי בלאט, רמת-גן

הבושם של כפר תבור

על ביקור שר-הארגנה, משה שחל, בגליל (העולם הזה 22.5).

הופתעתי מאוד לקרוא הפירסום שלפיו ביקור השר משה שחל בגליל היה אמור להיקרא הלובי של הצפון, וכן ש-ראש המועצה, מיכה גולדמן, הבטיח לשחל חניגה המונית.

בין הכתבה לבין כוונת הביקור אין כל קשר. השר שחל ביקר במועצה המקומית כפר-תבור, כאורחו של ראשה-המועצה בלבד, במסגרת ביקור רים שהוא עורך בישובים אחרים בארץ.

בשולי הדברים: טוב היה עושה הכתב אילו היה יוצא לבקר גם הוא בכפר-תבור ומתבשם מיופיה, מחריצות ויעילות פרנסיה ומאיכות-החיים של תושביה.

ירדן רן, עוזר שר-הארגנה-התשתית, ירושלים

הנוער העברי בפרמיירה

ב-1960 היתה נערת הטיפשעשרה של המדור מיכתבים לרותי נציגה אונטנית של הנוער העברי. וכך היא דיווחה, בגליון העולם הזה, שהופיע השבוע לפני 25 שנה, על חוויותיה בתיאטרון העברי:

את יודעת, מגיע רגע שכל-כך נמאסים כל הרטמים האלה שבאמת מתעגעעים לטיפת אמנות, או הלכתי עם איציק לפרמיירה של רואנים ואבינוים של הקאמרי. זה יופי. הסתכלתי כל רגע על איציק וראיתי שהוא מחייך, אז גם אני. זה על שתי מישפחות עניות באיטליה שגרות בחדר אחד, אבל בשביל לעזור למרקיו קטן אחד הם מתחפשים לאצילים אצל איש שמן ועשיר אחד, כדי שהוא יסכים שהמרקיו יתחתן עם הבת שלו. עודד קוטלר נורא מתוק והוא לבוש נורא יפה. את יכולה לאהוב את עודד תאומי עד מחר, אבל עודד קוטלר יותר נחמד. נורא התחשק לי ללכת אליו מאחורי הקלעים, אבל התביישתי. אז המחזה רוצה להגיד שאי-פעם אי-אפשר לדעת אם בן-אדם הוא רוזן או אביון ויש כאן משהו מאוד עמוק אני חושבת.

אבל כל זה לא חשוב. מה שחשוב זה מה שהיה אחרי ההצגה. מישוה אמר לאיציק שיבוא לקליפורניה, שם עושים מסיבה לכבוד הפרמיירה. אז באנו לקליפורניה והיה נורא רומנטי. לא היה חשמל, רק נרות, וכל השחקנים של הקאמרי היו שם. ראיתי את עודד קוטלר מקרוב, הוא באמת נורא נחמד, אבל הוא לא שם לב אליי. את חושבת שהוא קצרו-ראי? אז כולם אכלו ושתו ופיטפטו והיה מעניין, עד שאיבתי הכריח את כולם לעלות למעלה, אפילו אלה שלא רצו. אז אנחנו עלינו ובדיוק דיבר שלונסקי על ההצגה. הוא אמר שהיא היתה נאה ולא היה בה זימה אפילו לא זימה שכלב.

העולם הזה: שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שגון ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צילמי מערכת: ציון צפירי, ענת סרגוסטי ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרני ♦ המזל: "העולם הזה" בע"מ ♦ הדפסה: הדפוס החדש בע"מ, תל-אביב ♦ הסצה: "גד" בע"מ, תל-אביב

קניא יני.

המאמר שכתבתי בשבוע שעבר כמדור הנדון, תחת הכותרת "סגולי צ"ד", עורר תגובות רבות יותר מאשר הרבה מאמרים שלי על נושאים העומדים כרומם של עולם הסגולים האלה מכאיבים באמת.

התגובה המפורטת והחריפה ביותר באה מצד ח"כ רב בן-מאיר, האחראי לעניין כו"ד אגף התנועה של עיריית תל-אביב. הכותרת שנתן לו: "איננו עם של כבשים, אנחנו פשוט — עבריינים".

למען ההגינות אתן כאן את המיכתב במלואו, בלי השמטות ושינויים.

רזו לשונות: תגובת העיתונות להנהגת סגן-לירנדור בתל-אביב, ובכללה תגובתו של אורי אבנרי (העולם הזה 15.6) — הקרא למעשה למרי אורחי נגד הנסיון לאכוף את החוק בתל-אביב — מעוררת חלחלה. שכן רוב רובם של הבתבים מגיבים קודם כל כנהגים בעל-ירכב — שנגעו או עלולים להיגע — היינו כבעל-אינטרס — ולא ככלב-השמירה של הציבור — כפי שהם אמורים להיות.

הסיבה לכך ברורה: זו הפעם הראשונה שהעברייני הישראלי המצוי וזה הבונה ללא רשיון, הפותח סקים ללא רשיון, המלכלך, המרעיש

ח"כ בן-מאיר עם של עבריינים!

המפורק-עול) נתקל בצורת אכיפה שאיננה מאפשרת כל התחמקות, ואפילו לא קופת הקנס של הענייה על המעביר או על מטה-הכנסה. לזאת אין הוא יכול להסכים; וכך אנו רואים בתנועה כיצד חברי-כנסת, עיתונאים, עורכי-דין (ומי לא?) חוכרים יחד, וממש כמו פורקי העול והחוק ביהודה ושומרון קוראים בקול גדול: "עוצו עצה ותופרו".

ובכן, העצה לא תופר, שכן הסגולים הם רק מכשיר במסגרת תוכנית כוללת להסדרת התנועה והחנייה בעיר, כדלקמן:

- (1) פינוי עורקת-החברה יאפשר ייעול התחבורה הציבורית, שתקבל מסלולים בעל-עדים נוספים, שיחישו את הנסיעה ואת תביפותה.
- (2) פינוי מקומות החניה השמורים לנכים, לשגרירויות, לתחנות-אוטובוסים ולמוניות.

א.א.א.